հարիւրի չափ մարդ կորուսած էր, փառք տուին՝ աստուծոյ եւ քաշուեցան դէպ Ախուրեան: Աշոտ կուզեր իւր ճամփան շարունակել, բայց Գուրգէն եւ Յովնան զինք համոզեցին, որ իրենց ընկերանայ եւ չի բաժնուի, ոչ միայն, որ առջեւը վտանգը մեծ էր, այլ նաեւ, որ իրենք որոշած էին վրէժխնդիր գունդ մը կազմուել հայ ազգի եւ հաւատքի նախատինքը քաւել, թշնամի եւ մատնիչ պատուհասել, եւ թէ արժան էր, որ Աշոտս պէս քաջ երիտասարդ մը Սիւնեաց նահանգը Տարօնս եւ Վասպուրականի հետ իրենց մէջ. ներկայացնէր: Իսկ սիւնեցի իշխանը ինքնիրեն հաշուի մ'ըրաւ, որ մինչեւ գարնան ոչինչ գործ չունէր, սիրով յանձն առաւ այդ ընկերութիւնը եւ բռնեցին Կարսի ճամփան. անցան Ախուրեան, որ սառած իւր բոլոր երկայնութեան մէջ ահագին կամուրջ մ'էր ճանապարհորդաց, եւ գիշերով հասան Արգինայի աւանը:

Ուրախ-զուարթ գիշեր մը անցուցին, թշնամուոյն աւարեն բաժին հանեցին արգինացուոց, ամէն կողմ պահապաններ դնելով լաւ մը հանգստացան, եւ դեռ արշալոյս չեղած լուր հասաւ թէ թշնամի մեծ խումբ դէպի Կարս կը դիմէր, իրենց ճամփայն արգիլելու համար: Որոշեցին, որ Արտահանու ճամփով յունաց սահմանագլխեն շարունակեն ճամփայնին, իսկ եթէ թշնամին հասնի եւ համարձակի պատերազմիլ՝ ջախջախեն եւ անցնին առաջ: Այսպէս բոլոր երկու օր ճանապարհորդելով առանց արգելքի հասան Արտահան. հոն անկարծելի արգելք մը դարձեալ զիրենք կասեցուց:

Գուրգէն իբրեւ յառաջապահ իւր փոքրիկ գնդով կ'երթար ժամու մը ճանապարհ հեռաւորութեամբ, հարիւր ձիաւոր զօրաց յունական խումբ մը յանկարծ յանդուգն յարձակմամբ շրջապատելով զինք հրամայեց անձնատուր լինիր Գուրգէնի պէս մարդու այսպիսի առաջարկութիւնը անտանելի էր, բայց խոհեմութիւն նաեւ իրեն պարտք համարելով եւ չուզելով տաճկաց թշնամութեան վրայ աւելացնել յունաց թշնամութիւնը՝ ջանաց համոզել քաղցր խօսքերովհոյն գնդին զօրավարը թէ՝ «Անհաւատից ձեռքեն հալածեալ կայսեր սահմաններուն մէջ՝ նորա պաշտպանութեան կը դիմէին, եւ երբեք թշնամութեան գործ ընել չէին կրնար մտքէ անցնել